

page 81.Jag har alltid älskat Hara-Kiri. För ett ögonblick ville jag erbjuda dem en filt. Jag ville låna av min bror, student på Yrkeshögskolan, hans stora uniform med den sneda hatten för att sätta den på Mathieu, och ta en bild på honom. jag hade tänkte på bildtexten: "I år är yrkeshögskolan en pojke1. »

Förlåt, Matthew. Det är inte mitt fel att jag hade dessa skruvade idéer. jag ville inte göra narr av dig, det kanske var jag jag ville falsk. För att bevisa att jag var kapabel att skratta åt mitt elände.

(1 Föregående år hade majoren för första gången varit en flicka, Anne Chopinet.)

page82. Mathieu är mer och mer böjd. Sjukgymnasterna, metallkorsetten, inget hjälper. På femton år gammal har han siluetten av en gammal bonde som har ägnat sitt liv åt att gräva jorden. När vi går honom ser han bara sina fötter, han kan inte ens se himlen längre. För ett ögonblick föreställde jag mig att fästa små speglar på spetsarna på hans skor, som backspeglar som reflekterar himlen...

Hans skolios har ökat, det kommer snart att orsaka andningsproblem.

Ryggkirurgi bör försökas.

Hon är frestad, han är helt utträtad.

Tre dagar senare dör han direkt.

Slutligen lyckades operationen som skulle tillåta honom att se himlen.

pages83-84.Min lilla pojke är söt, han skrattar alltid, han har glänsande små svarta ögon, som råttor.

Jag är ofta rädd för att förlora honom. Den är två centimeter hög. Ändå han tio år gammal.

När han föddes blev vi förvånade, lite oroliga. Läkaren har oss alla lugnad sa han: "Det är helt normalt, ha tålamod, det är lite sent, det går att växa. "Vi har tålamod, vi är otåliga, vi ser det inte växa.

Tio år senare, hacket vi gjorde i sockeln för att markera hans längd när han var ett år är fortfarande giltig.

Ingen skola har gått med på att ta honom under förevändningen att han inte är som andra. Vi måste hålla honom hemma. Vi var tvungna att anställa någon bostad. Det är väldigt svårt att hitta någon som accepterar. Det är mycket oro och ansvar, han är så liten att vi är rädda för att förlora honom.

Speciellt eftersom han är väldigt skojare, han älskar att gömma sig och han svarar inte när vi ringer honom. Vi spenderar vår tid på att leta efter det, vi måste tömma alla fickor på den kläder och titta i alla lådor, öppna alla lådor. Sista gången han gömd i en tändsticksask.

Att tvätta är svårt, vi är alltid rädda att han ska drunkna i sin skål. Eller att han slinker genom diskbänkens avlopp. Det svåraste är att klippa naglarna. För att veta dess vikt måste du gå till La Poste för att lägga den på en brevvåg. Nyligen hade han tandvärk. Ingen tandläkare ville behandla honom, jag fick ta den till urmakaren.

När släktingar eller vänner ser honom säger de: "Som han har gjort vuxen. "Jag tror inte på dem, jag vet att de säger det för att göra oss nöjda. En dag sa en läkare som var modigare än de andra att han inte skulle växa Aldrig. Slaget var hårt.

Så småningom vande vi oss vid det, vi såg fördelarna.

Vi kan ha det på oss, vi har det alltid till hands, det är det inte skrymmande, vi stoppar den snabbt i fickan, den lönar sig inte i kollektivtrafiken vanlig, och framför allt är han tillgiven, han älskar att leta efter löss i våra huvuden. En dag förlorade vi honom.

Jag tillbringade natten med att lyfta de döda löven, en efter en.

Det var höst.

Det var en dröm.

page85.Tro inte att ett handikappat barns död är mindre sorgligt. Det är lika sorgligt som ett vanligt barns död.

Det är fruktansvärt döden för den som aldrig varit lycklig, den som kom ta en kort resa till jorden bara för att lida.

Från den här är det svårt att behålla minnet av ett leende.

pages86-87.Det verkar som att vi kommer att träffas igen en dag, alla tre.

Kommer vi att känna igen varandra? Hur kommer du att vara? hur du kommer att vara

klädd? Jag har alltid känt dig i overaller, kanske kommer du med tredelad kostym, eller i en vit alb som änglarna? Kanske du har du mustasch eller skägg, seriöst? vill du ha förändrats, kommer du att ha växt?

Kommer du att känna igen mig? Jag riskerar att anlända i mycket dåligt skick.

Jag vågar inte fråga dig om du fortfarande är handikappad...

Finns det funktionshindre i himlen? Kanske har du blivit som andra?

Kommer vi äntligen att kunna prata med varandra man till man, att säga saker väsentliga saker, saker som jag inte kunde berätta för dig på jorden eftersom du förstår inte franska och att jag inte pratar troll?

I himlen kanske vi äntligen förstår varandra. Och då ska vi framför allt hitta

Din farfar. Den som jag aldrig har kunnat berätta för dig om, och som du aldrig har gjort känd. Du kommer att se, han var en fantastisk karaktär, du kommer säkert att gilla honom och få dig att skratta.

Han tar oss på tur i sin dragkraft, han får dig att dricka där uppe vi måste dricka mjöd.

Han kommer att köra sin bil fort, väldigt fort, för fort. Vi är inte rädda.

Vi har inget att frukta, vi är redan döda.

page88 Man fruktade för ett ögonblick att Thomas led av sin brors försvinnande. På

I början letade han efter det, han öppnade skåpen, lådorna, men för en kort stund. Hans

olika aktiviteter, ritningar, omsorg om Snoopy tog över. Thomas älskar

rita och måla. Det är en ganska abstrakt trend. Han hade inte sin bildliga era,

han gick direkt till abstraktet. Han producerar mycket, han retuscherar aldrig efteråt. han

gör serier som han alltid titlar på samma sätt. Det finns "För pappa"-ritningarna,

teckningarna "För mamma", och teckningarna "För Mary min syster".

Hans stil förändras inte mycket, han förblir nära Pollock. Hans palett är

leva. Formaten förblir desamma. Medtagen av sitt momentum svämmas han ofta över sin

papper, fortsätter han sitt arbete på bordet, direkt på träet.

När han är färdig med en ritning ger han bort den. När vi säger till honom att det är vackert har han det ser glad ut.

page89: Jag får ibland vykort från ett semesterläger där

barnen gick. Det är ofta en orange solnedgång över havet eller en

glittrande berg. Bakom står det skrivet: "Min kära pappa, jag är väldigt glad, jag

ha så kul. Jag tänker på dig. Den är signerad Thomas.

Skrivandet är vackert, regelbundet, det finns inga stavfel, instruktören

applicerad. Hon ville glädja mig. Jag förstår hans goda avsikt.

Det gör mig inte glad.

Jag föredrar de formlösa, oläsliga klottret som Thomas gör. Kanske

att han med sina abstrakta teckningar berättar fler saker för mig.

page90: En dag följde Pierre Desproges med mig för att leta efter Thomas i hans

etablering. Han ville egentligen inte, insisterade jag.

Som alla nyanlända blev han mobbad av stapplande barn och

dreglande, inte alltid särskilt aptitligt, som kysste honom. Han som stöttade

knappast hans jämnåriga och var ofta reserverad inför demonstrationer

överdåd av sina groupies, lät han sig göras med god nåd.

Detta besök rörde honom mycket. Han ville tillbaka. Han var fascinerad av

denna märkliga värld där tjugooåriga barn täcker sina björnar med kyssar

gosedjur, komma för att ta dig i hand eller hota att skära dig på mitten

med sax.

Han som avgudade det absurda, han hade hittat mästare.

page91: När jag tänker på Mathieu och Thomas ser jag två små fluffiga fåglar.

Inte örnar, inte heller påfåglar, ödmjuka fåglar, sparvar.

Från deras korta marinblå rockar stack små kanariefåglar ut. jag

Jag minns också, när de tvättades, deras genomskinliga och lila hud, den av

kycklingar innan fjädrarna växer, från deras framträdande önskeben, från överkroppen

full av revben. Deras hjärnor var också fåglar.

De saknade bara vingarna.

Skada.

De kunde ha lämnat en värld som inte var gjord för dem.

De skulle ha dragit iväg snabbare, i farten.

pages92-93; Till denna dag har jag aldrig talat om mina två pojkar. För vad ? jag hade skam ? Rädd för att få synd?

Det hela är lite blandat. Jag tror framför allt att det var att undkomma hemsk fråga: "Vad gör de? »

Jag kunde ha uppfunnit...

"Thomas är i USA, vid Massachusetts Institute of Technology. han håller på att förbereda ett diplom om partikelacceleratorer. Han är glad, det går bra, han träffade en ung amerikan, hon heter Marilyn, hon är vacker som en hjärta, han kommer säkert att bosätta sig där.

- Är det inte för jobbigt för dig, avståndet?

– Amerika är inte världens undergång. Och då är det viktigt att det är det Lycklig. Vi har ofta nyheter, han ringer sin mamma varje vecka. I

Å andra sidan ger inte Mathieu, som gör praktik hos en arkitekt i Sydney, längre Nyheter... "

Jag kunde också ha berättat sanningen.

"Vill du verkligen veta vad de gör? Mathieu gör ingenting längre, det är han mer där. Du visste inte, be inte om ursäkt, ett barns försvinnande funktionshindrade går det ofta obemärkt förbi. Snacka om lättnad...

"Thomas är fortfarande där, han hänger i korridorerna på sitt medicinska center han håller i en gammal upptuggad docka och pratar med hennes hand in uttalar konstiga rop.

– Däremot är han stor nu, hur gammal är han?

– Nej, han är inte lång; gammal, kanske, men inte bra. Det kommer han aldrig att bli stor. Man blir aldrig stor när man har halm i huvudet. »

pages94-95. När jag var liten gjorde jag excentriciteter för att bli uppmärksam. Klockan sex år, på marknadsdagar, stal jag en sill från fiskhandlarens stånd, och mitt stora vilt jagade tjejer för att gnugga sina bara ben med min fisk.

På college, för att se romantisk ut och se ut som Byron, bar jag lavallières istället för slipsar, och för att se ikonoklastisk ut hade jag satt statyn av Jungfru på toaletten.

Varje gång jag gick in i en butik för att prova ett plagg, det tillräckligt för att någon skulle säga till mig: "Jag gillar det mycket, jag sålde ett tiotal igår" för Jag köper inte. Jag ville inte se ut som de andra.

Senare, när jag började arbeta i tv, när jag fick små skott försökte jag alltid, med mer eller mindre framgång, hitta en ovanlig plats att placera kameran på.

Jag minns en anekdot av målaren Édouard Pignon som jag hade gjorde en dokumentär för tv. Som han målade olivstammar, en barn hade gått; efter att ha tittat på sin målning sa han till honom: "Det gör det inte ser ut som ingenting, det du gör. Pignon hade smickrad sagt till honom: "Du har precis största komplimang, det finns inget svårare än att göra något som inte gör det ser ut som ingenting. »

Mina barn är som ingen. Jag som alltid velat inte göra som de andra borde jag vara glad.

pages96-97; I varje era, i varje stad, i varje skola, har det alltid funnits och där det kommer alltid att finnas, längst bak i klassen, ofta nära radiatören, en elev som tittar på tömma. Varje gång han reser sig, öppnar munnen för att svara på en fråga, vi vet att vi kommer att skratta. Han svarar alltid vad som helst, för han förstod inte, att han kommer aldrig att förstå. Läraren, ibland sadistisk, insisterar på att roa galleriet, skapa stämningen och öka din publik.

Barnet med en tom blick, som står mitt bland de rasande eleverna, vill inte för att få folk att skratta gör han det inte med flit, tvärtom. Han vill inte få folk att skratta, han skulle vilja förstå, tillämpar han sig själv, men trots sina ansträngningar säger han nonsens, eftersom han inte förstår.

När jag var liten var jag den första att skratta åt det, nu har jag en stor medkänsla för denna skolpojke med en tom blick. Jag tänker på mina barn.

Som tur är kommer vi inte ens kunna göra narr av dem i skolan. De kommer inte att gå

aldrig i skolan.

pages98-99; Jag gillar inte ordet "handikappad". Det är ett engelskt ord, det skulle betyda "den lämna in hatten".

Jag gillar inte ordet "onormalt" heller, speciellt när det sitter fast " barn ".

Vad betyder det, normalt? Som det ska vara, som det ska att vara, d.v.s. genomsnittlig, genomsnittlig. Jag gillar inte riktigt det som finns i genomsnitt, jag föredrar de under genomsnittet, de över och varför inte de nedan, åtminstone inte som alla andra. Jag föredrar uttrycket "inte som de andra". För jag gillar inte alltid andra människor. Att inte vara som de andra betyder inte nödvändigtvis att vara mindre bra än andra betyder att vara annorlunda än andra.

Vad betyder det, en fågel som ingen annan? Likaså a fågel som är lika yr som en fågel som kan vissla alla sonater utan poäng för flöjt av Mozart.

En ko som ingen annan kan vara en ko som vet hur man ringer.

När jag pratar om mina barn säger jag att de "inte är som de andra".

Det lämnar en del tvivel.

Einstein, Mozart, Michelangelo var inte som de andra.

pages100-102 Om du var som de andra hade jag tagit dig till museet. Vi skulle ha tittade tillsammans på målningar av Rembrandt, Monet, Turner med flera Rembrandt...

Om du varit som de andra hade jag erbjudit dig musikskivor

klassisk musik skulle vi ha lyssnat tillsammans först på Mozart, sedan Beethoven, sedan Bach och Mozart igen.

Om du varit som de andra, skulle jag ha erbjudit dig massor av böcker av Prévert, Marcel Aymé, Queneau, Ionesco och återigen Prévert.

Om du varit som de andra skulle jag ha tagit dig på bio, det hade vi gjort sett tillsammans de gamla filmerna av Chaplin, Eisenstein, Hitchcock, Buñuel med flera Chaplin.

Om du var som de andra hade jag tagit dig till de stora restauranger, jag skulle ha fått dig att dricka chabolle-musigny och mer chabollemusigny.

Om du var som de andra skulle vi ha spelat tennismatcher tillsammans, basket och volleyboll.

Om ni var som de andra hade vi klättrat upp i torn tillsammans gotiska katedraler, för att få ett fågelperspektiv.

Om du var som de andra, skulle jag ha erbjudit dig moderiktiga kläder, så att du är den vackraste.

Om du var som de andra hade jag tagit dig till balen med din engagerad i min gamla cabrioletbil.

Hade du varit som de andra skulle jag ha gett dig lite stålar för att ge presenter till dina fästmöar.

Om du var som de andra hade vi haft en stor fest för din äktenskap.

Om du varit som de andra hade jag fått barnbarn.

Om du var som de andra hade jag kanske varit mindre rädd för framtiden.

Men om du hade varit som de andra hade du varit som alla andra. värld.

Du kanske inte skulle ha stökat i klassen.

Ni skulle ha blivit brottslingar.

Du skulle ha mixtrat med avgaserna på din skoter för att göra mer ljud.

Du skulle ha varit arbetslös.

Du skulle ha gillat Jean-Michel Jarre.

Du skulle ha gift dig med en tik.

Du skulle ha skilt dig.

Och kanske skulle du ha fått barn med funktionsnedsättningar.

Vi hade en trång flykt.